

[Ministeren for kulturelle anliggender]

men støttet i en erfaring, jeg har i denne fortid.

Alle de ordførere, som har bedt mig om at give til kende, hvor jeg står i denne debat nu, vil vide, at jeg forventer, at man i udvalget drøfter dette spørgsmål, givetvis også med mig, og jeg kan forsikre udvalget for, at jeg aldrig ville standse arbejdet i udvalget med en biblioteksløv ved ikke at være åben over for de synspunkter, som præger et flertal i folketinget.

I øvrigt har det under hele dette arbejde været min opfattelse, at mange af disse ting kan indrettes og kan komme til at fungere på forskellige måder. Skolebibliotekerne kunne udmærket eksistere videre og fungere under en ny biblioteksløv, men de kan også fungere ved den overflytning til folkeskoleloven, som blev besluttet i 1975. På samme måde vil jeg ikke hævde, at et fællesdirektorat er den eneste løsning på udviklingen af forskningsbibliotekerne.

Det er, som om det er forsvundet lidt under debatten i dag – og bl.a. det ville jeg gerne have grundigere drøftet i udvalget – at et af hovedformålene med dette lovforslag jo er, at vi har brug for en lov, der også omfatter vore forskningsbiblioteker. Vi har indtil nu ikke haft lovgivning for forskningsbibliotekernes vedkommende, og det kan ikke være tilfredsstillende.

Men lige så vel som udvalget forventer af mig, at jeg ikke vil stå stædigt på et standpunkt – og det garanterer jeg for at jeg ikke vil – forventer jeg også af udvalget, at man har lyst til og interesse for en trods alt noget videre gående drøftelse af disse problemer end den, der er mulig ved en førstebehandling. Det almindelige ved førstebehandlinger er jo netop, at man gør det, som er sket i dag, nemlig at man giver almene holdninger til kende, og at man derefter går i detaljer i udvalget. Som jeg sagde det før, er jeg til disposition ved enhver lejlighed i forløbet af dette arbejde.

(Kort bemærkning).

Brøndsted (V):

Referatet vil vise, at ministeren vitterlig sagde, at der var tale om en begrænset indsigt – jeg noterede mig det. At der senere blev sagt, at der var også tale om misforståelse, er en anden sag. Men det kan vi jo vende

tilbage til, når vi ser, hvad der virkelig er sagt.

Men det andet, jeg ikke rigtig kan forstå, er, om det nu virkelig er meningen, at vi i udvalget skal bore videre i kapitel 2, som vitterlig ikke har nogen interesse. Vi må da se, hvad det nu er, vi skal arbejde med, for jeg føler, det er nødvendigt, at vi har en form for administrationsopbygning som baggrund for viderebehandling af forslaget.

Jeg vil meget gerne medgive ministeren, at der er virkelig brug for en lovgivning om vore forskningsbiblioteker, men det må vi så have som en selvstændig lovgivning; det kan ikke blive en lovgivning i forbindelse med dette lovforslag, når den fælles administration er forkastet. Jeg føler, det er nødvendigt, hvis udvalgsarbejdet skal blive virkelig vigtigt – og det vil jeg også tro at udvalgets formand vil give mig ret i – at vi ved, hvad administrationsoplægget er nu, da vi kender partiernes stillingtagen til det.

(Kort bemærkning).

Steffensen (KrF):

Jeg har blot en yderligere bemærkning til ministeren – men måske mener ministeren ikke, at det er noget, vi skal tage frem her – angående problemet alsidighed i forbindelse med det lydbærende materiale. Er det ikke rigtigt forstået, når jeg har læst ministerens forslag sådan, at man ønsker, det skal være obligatorisk overalt i landet? Men er det ikke også rigtigt forstået, at konsekvensen heraf må blive, at der skal yderligere plads til de allerfleste steder, hvis man bare i nogen grad skal tilgodese alsidighedsprincippet?

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Til hr. Brøndsted vil jeg bare sige, at jeg sådan set ikke mener, at vi i dag skal bestemme, om kapitel 2 eksisterer eller ikke eksisterer i loven. Jeg synes, at vi med den debat, vi har haft, udmærket kan tage udgangspunkt i kapitel 2 og se, hvad vi så kommer frem til, altså om vi vil forkaste det helt eller vi vil ændre indholdet i kapitel 2 om styringen.

Jeg vil endnu en gang herfra opfordre ministeren til sammen med nogle sagkyndige og måske andre at overveje, om der skulle være nogen muligheder for kompromis imellem